

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. София, 04.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 05.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **7959** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

6

Производството е във връзка с чл.65 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалба на Министъра на вътрешните работи срещу РЕШЕНИЕ №185 от 16.07.2012г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, В ЧАСТТА МУ, с която е установено, че при командироването на служители в мисията Е. на ЕС в К. Министърът на вътрешните работи, в качеството си на орган по назначаването, след персонализиране на служителя в предложения и становища на Дирекция „Човешки ресурси“, по характеристики свързани с неговото лично служебно развитие - е третира по-неблагоприятно засегнатото лице П. М. П., в сравнение с намиращите се в сходно положение негови колеги, които е командировал със Заповед К-6533 от 20.11.2008 г. и така е ограничил възможностите на жалбоподателя за достъп до упражняването на регламентираната със ЗМВР дейност в ММО и получаване на по-високо заплащане, което е забранено от чл. 26 от ЗЗДискр. и представлява пряка дискриминация на основата на признак „лично положение“ и нарушение на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр.

По изложените в жалбата съображения, поддържани от юрк.И. – се моли да се уважи същата и да се отмени решението.

Ответникът не се представлява и не е изразил становище.

Заинтересованата страна П. М. П. –не се представлява и не е изразил становище.

В останалата част на решението, с което е оставена без уважение претенцията на П. М. П. – жалба от последния не е депозирана.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е в срок от адресат на акта, в частта му, с която последният е засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по същество.

Във връзка с гореизложеното се съобразява, че предмет на делото е РЕШЕНИЕ на комисията в частта му, с която е установено, че при командироването на служители в мисията Е. на ЕС в К. жалбоподателят в качеството си на орган по назначаването -след персонализиране на служителя в предложения и становища на Дирекция „Човешки ресурси“, по характеристики свързани с неговото лично служебно развитие - е третира по-неблагоприятно засегнатото лице П. М. П., в сравнение с намиращите се в сходно положение негови колеги, които е командировал със Заповед К-6533 от 20.11.2008г. и така е ограничил възможностите на жалбоподателя за достъп до упражняването на регламентираната със ЗМВР дейност в ММО и получаване на по-високо заплащане, което е забранено от чл. 26 от ЗЗДискр. и представлява пряка дискриминация на основата на признак „лично положение“ и нарушение на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр.

Следва да се има предвид, че производството пред ответника е образувано по жалба на П. М. П. с вх. № 44-00-2060 от 06.07.2009г., срещу Министъра на вътрешните работи, в качеството му на орган по назначаването в МВР. В жалбата са изнесени фактите, че от 18.12.2006г. до 28.11.2008г. П. е бил командирован от министъра на вътрешните работи в мироопазващата мисия на ООН в К. У., като полицейски наблюдател. Със Заповед № 6535/20.11.2008 г. на министъра на вътрешните работи е изпратен в мисията на ЕС - Е. за срок от 6 месеца, като съветник в отдел операции. Визира се, че с друга Заповед от 06.12.2008г. министърът преназначава в мисията на ЕС – Е. за срок от 1 година други служители от мироопазващата мисия на ООН в К. У. и поради разликата П. поискал да му бъде удължен с шест месеца срока на участие в мисията на Е., за да бъде изравнен срокът с останалите служители. Международната организация дала своето съгласие за удължаване на срока, но от страна на министъра на вътрешните работи му било отказано. През месец април 2009г. бил проведен осмия по ред конкурс за набиране на кандидати в мисията, в който на жалбоподателя П. не било разрешено да участва, защото за заемане на по-висока длъжност в мисията било разрешено да участват само служители, които били назначени със срок от една година. Становището на министъра пред ответника е било, че статутът на участващите в мисии служители на МВР се урежда от Инструкция рег. № МЗ 11 от 05.06.2007 г., съгласно чл. 7. ал. 1, т. 6 -държавните служители могат да кандидатстват за участие в мисии след като са прослужили в МВР не по-малко от 1 година след завръщането си от мисия, с изключение на случаите, когато мандатът на служителите се прекратява предсрочно поради закриване, реконфигуриране или трансформиране на мисията. Ответникът е бил на мнение, че жалбоподателят бил изпратен на мисия през декември 2006г. и със заповед от месец ноември 2008г. неговият престой в мисията бил удължен с 6 месеца, но съгласно чл. 24, ал. 1 от Инструкцията службата се прекратява след изтичането на срока. Имало е позоваване на чл.191 от ЗМВР, който предвижда, че след мисия държавният служител

се назначава на друга равна по степен длъжност, в рамките на притежаваната категория и съответно жалбоподателят е назначен в РДГП Р., считано от 01.07.2009 г.. Установено е било, че по доклад на Директора на Дирекция „Човешки ресурси" (ДЧР) е било предложено - да се удължи разрешения период за работа на част от одобрените служители, които участват в мисията на ООН в К., т.е. служителите, за които мисията с мандат 2006 - 2008 г. е първа за времето на службата им в МВР. Разрешеният период за работа в Е. -К. да бъде до 6 месеца. Преминаването в Е. да започне преди да е изтекъл 2-годишния им мандат в У.". Това предложение е прието от органа по назначаването, тъй като със Заповед № К-6535 от 20.11.2008г. П. е командирован в Е. за срок от 6 месеца. Установено е, че от същия ден е издадена и Заповед № К-6533 от 20.11.2008 г., с която обаче колеги на П. са командировани за срок от 1 година в мисията на ЕС в К. – Е., като съответно предложението на П. за удължаването и на неговия срок не е било уважено.

Ответникът е анализирал нормата на чл. 191, ал. 1, т. 8 от ЗМВР, която допуска държавният служител да бъде назначаван без конкурс на друга длъжност в рамките на притежаваната категория при определени в ЗМВР случаи и като такъв случай е посочено участието „в мисии на международни организации, както и при приключване на участието". Визирано е, че е издадена от министъра Инструкция рег. № МЗ 11 от 05.06.2007г. за подбора, подготовката и преминаването на службата на служители от МВР, изпращани за участие в мисии на международни организации (по-нататък - Инструкция № 11/2007), с която се уреждат условия и ред за провеждане на конкурса, компетентния орган за провеждане на подбора и реда и критериите за оценка на служителите. Посочено е, че с Решение № 8917 от 29.06.2010г. 5 чл.с-в, ВАС е оставил в сила решението на тричленен състав, с което е прието, че непубликуването в Държавен вестник на Инструкция № 11 /2007 г. представлява особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо до нищожност, тъй като публикацията в ДВ е елемент от валидността на посочения акт. Също с Решение № 100 от 16.06.2011 г. на ВАС Инструкция № 13-971 от 30.06.2006 г. за подбора, подготовката и преминаване на служба на служители от МВР, изпращани като полицейски наблюдатели в мисии на международни организации -е обявена за нищожна, тъй като е прието, че непубликуването в ДВ също на тази инструкция № 13-971 от 30.06.2006 г. представлява особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо до нищожност на акта, а такава следва и от издаването на акта без надлежна законова делегация.

Ответникът с оглед изложеното, след като е констатирал, че Инструкция №11/2007г. е била нищожна е установил, че същата е определяла критериите за изпращане на мисии през посочения период, както и съответно е регулирала правоотношението с П.. Констатирано е, че правилата, установени от органа по назначаването с Инструкция рег. № МЗ-11/2007г. се регламентира процедура за подбор, която е различна от заеманата длъжност в структурата на МВР към момента на кандидатстването. Направен е извода, че за да не се допускат нарушения на равното третиране в процедурата за подбор на персонал за участие в ММО - регламентът следва да допуска различното третиране на лица на основата на характеристика, отнасяща се до защитените признаци само тогава, когато тази характеристика поради естеството на дейността, или условията, при които тя се осъществява, е съществено и определящо професионално изискване, целта е законна, а изискването не надхвърля необходимото за постигането ѝ. Регламентацията също трябва да предвижда прилагането на ясни и

точни професионални критерии за оценка на дейността служителите и процедурни правила осигуряващи равни възможности за достъп до участие в ММО. Прието е, че поради развитието на политическата ситуация в К. се е наложило прехвърлянето на пълномощията от мисията на ООН - У. на мисията Е. на ЕС и същото е извънредна ситуация, която се е различавала от рутинната схема, предвидена в Инструкция № 11/2007г. Обобщено е, че независимо от изискването на чл. 7, ал. 1, т. 6 от Инструкция № 11/2007 г. за едногодишна работа в страната -както на жалбоподателя П., така и на неговите колеги, също изпратени в мисията У. през 2008 г., им е предложено да кандидатстват за участие в мисията Е. на ЕС. Част от кандидатите, сред които са жалбоподателя П. и негови колеги, изпратени в мисията У. през 2008 г., са одобрени от командването на мисията Е. и от МВР е поискано тяхното официално командироване в новата мисия. При изпращането на тези служители в мисията на Е. органът по назначаването изпраща жалбоподателя П. за по-кратък срок от негови колеги, които са изпратени за срок от 1 г., а впоследствие не се съгласява да удължи с 6 месеца командироването му, въпреки искането на командването на мисията. Предвид изложените факти, ответникът е приел, че служителите, преминали подбора и утвърдени за конкретни длъжности в новата мисия са се намирали в сравнимо сходно положение и за да бъдат включени в Е. е било необходимо издаването на съответната заповед от министъра на вътрешните работи съгласно изискванията на чл. 21, т. 7, т. 11 и чл. 212, ал. 1, т. 7 от ЗМВР. Прието е, че П. е третиран по-неблагоприятно от останалите си колеги с по-дълъг срок, макар да е третиран по-благоприятно в сравнение с тези колеги, които изобщо не са били изпратени на мисия. Констатацията за по-неблагоприятно третиране на ответника е с оглед факта, че в действащите към процесния период разпоредби на ЗМВР, ППЗМВР и Инструкция № МЗ 11 от 05.06.2007г. не е регламентирано ограничение за срока на службата в ММО. Доводите на министъра са отхвърлени с аргумента, че дори да има прието от ръководството на министерството принципно решение, досежно срока, то не е получило задължителен нормативен характер, защото ограничение за 2 годишен срок не е установено в нормативни документи от националното законодателство.

Съставът след всичко изложено намира следното: изцяло се споделят аргументите на ответника. В производството същият не е допуснал процесуални нарушения, компетентен е бил да се произнесе, дал е възможност на страните за участие и представяне на доказателства и въз основа на същите е изяснил относимите по казуса факти. Следва да се има предвид, че в жалбата се правят вече релевираните доводи за това, че липсват други сходни случаи, по отношение този на жалбоподателя, за да се установи по-различно третиране. Подчертава се, че служителите, за които е относима заповед №К-6535 от 20.11.2008г. са имали участие в мисията само от няколко месеца, тъй като са започвали участие в мисията през 2008г., докато жалбоподателят е започнал преди това –през 2006г.. Визира се, че служителите с по-големия срок на участие от 1 година са имали възможност за по-малка изява и развитие за разлика от П.. С оглед всичко изложено се подчертава- че по-късият срок от 6м. е бил определен за служители вече участващи в мисията и това не представлява по-неблагоприятно третиране. Н. доказателства пред съда и нови факти не са установявани.

Съдът не споделя изложените в жалбата доводи, същите са били подборно обсъдени и правилно ответникът е приел, че нормативната уредба не предвижда ограничение от гледна точка на срока вкл. за вече участвали в мисия лица. С оглед това П. е следвало да бъде третиран както другите и да му се удължи мисията със срока относим за

останалите лица, който срок е 1 година. Дали и как се е изиявявал по време на мисия – са доводи, които не са относими и не следва да се разглеждат. Това са последващи факти, необхванати от фактическия състав на разпоредбата. С оглед изложеното законосъобразен е изводът, че П. М. П., в сравнение с намиращите се в сходно положение негови колеги, като е командирован със Заповед К-6533 от 20.11.2008г. по-неблагоприятно е третиран и така са ограничени възможностите на жалбоподателя за достъп до упражняването на регламентираната със ЗМВР дейност в ММО и получаване на по-високо заплащане, което е забранено от чл. 26 от ЗЗДискр. и представлява пряка дискриминация на основата на признак „лично положение" и нарушение на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр.

С оглед всичко изложено жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Министъра на вътрешните работи срещу РЕШЕНИЕ №185 от 16.07.2012г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, В ЧАСТТА МУ, с която е установено, че при командироването на служители в мисията Е. на ЕС в К. Министърът на вътрешните работи, в качеството си на орган по назначаването след персонализиране на служителя в предложения и становища на Дирекция „Човешки ресурси", по характеристики свързани с неговото лично служебно развитие е третирал по-неблагоприятно засегнатото лице П. М. П., в сравнение с намиращите се в сходно положение негови колеги, които е командировал със Заповед К-6533 от 20.11.2008 г. и така е ограничил възможностите на жалбоподателя за достъп до упражняването на регламентираната със ЗМВР дейност в ММО и получаване на по-високо заплащане, което е забранено от чл. 26 от ЗЗДискр. и представлява пряка дискриминация на основата на признак „лично положение" и нарушение на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ. Преписи.

Съдия: